

Беседи отъ учителя на Бѣлото братство

VII серия, № 10.

МИРОТВОРЦИ

Беседа държана отъ Учителя на
21. декемврий 1924. г. въ ст. София.

ПЛОВДИВЪ
1926.

Поправки

СТР.	РЕДЪ	ВМЪСТО	ДА СЕ ЧЕТЕ
4	6	зори	зари
4	12	Да	Все
5	7	вѣрни	вѣрнитѣ
5	19	кротъкъ	крепъкъ
13	25	изваятъ	изваешъ
15	8	щемъ	щешъ

СТР. 16 РЕДОВЕ 15 — 18 ДА СЕ ЧЕТЕ:

Не си ли ти дихание
На висше свѣрхсъзнание!
Богъ рече: „Свѣтлина
да бжде“ и стана.

Миротворци.

Блажени миротворцитѣ, защото
тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“.

Противоречиво е днесъ да говоришъ за миротворство, противоречиво е да говоришъ за миротворци. Противоречиво е днесъ да говоришъ на хората за сиромашия, че трѣбва да бждатъ сиромаси. Противоречиво е днесъ да говоришъ на съвременнитѣ хора за болести. Противоречиво е днесъ да говоришъ на съвременнитѣ хора за тъмнината. Противоречиво е днесъ да имъ говоришъ, че въ свѣта има нѣкакъвъ си Промисълъ, че имало нѣкаква вѣчна Любовь. Всичко това е все противоречия.

Българитѣ иматъ една пословица, която казва: „Той има кокоши умъ“. Тѣ употрѣбаватъ този изразъ за нѣкой човѣкъ, за когото искатъ да изразятъ нѣщо лошо. Че въ какво е лошъ кокошиятъ умъ? Кокошката не се напива, пари не краде, хора не убива, затвори не гради, несправедливи закони не създава. Тогава въ какво е крииа кокошката, та казватъ „кокоши умъ?“. Кокошиятъ умъ седи въ следното; като дадешъ на кокошката жито въ една крина, тя почва съ краката си да го рови, разхвърля го навънъ и следъ като го разрови, започва да мисли, че е изрвила нѣщо отнѣкжде. Това

показва, че тя не може да използва ония блага, които ѝ се даватъ, а ги разравя. Та, въ туй отношение, когато казватъ „кокоши умъ“, то значи, че и ние, като тази кокошка, не можемъ да използваме Божиитѣ блага, които ни се даватъ. А нѣкои мислятъ, че кокошката не може да мисли. Не, въ нѣкои отношения тя може да мисли по-добре, отколкото самиятъ човѣкъ.

„Блажени миротворцитѣ, защото Синове Божии ще се нарекатъ“.

Какво означава думата „миротворци?“ Миротворство е едно отъ великитѣ качества. Само на кои? — На великитѣ души, на хората съ характеръ. Миротворството не е качество свойствено на проститѣ хора; то не е свойствено и на обикновенитѣ хора; то даже не е свойствено и на гениалнитѣ хора. То е свойствено само на ония човѣци, които иматъ разумни души. Човѣкъ трѣбва да придобие това качество. Той не се ражда съ него, но той го придобива, той го развива. Ако човѣкъ се раждаше съ това качество, то щѣше да бжде едно пристрастие, отъ страна на Провидението. И въ това именно е похвалата на човѣка, че той може да го придобие.

Сега, онѣзи, които философствуватъ ще кажатъ: тогава где е Божията благодатъ? Ами че въ какво седи Божията благодатъ? Ако Богъ ще влѣе въ насъ всичко на готово, тогава какъвъ смисълъ има живота ни? Въ

такъвъ случай нека Богъ си живѣе самъ, нека самъ се проявява. Нѣкои казватъ: тогава, ние виждаме голѣмо противоречие въ това, дето се казва, че всичко трѣбва сами да придобиемъ, а пъкъ въ Писанието е казано, че всичко е отъ Бога. Каква е тази ваша философия? Не е въпросътъ тамъ. Това, че ние живѣемъ и се движимъ въ Бога, това е отъ Него, а това, че ние се проявяваме, то е отъ насъ, Нима онази кокошка, която рови съ краката си и изхвърля житото навънъ, та това е отъ Бога? Каква нужда има Богъ отъ това, да рови туй зърно? Като че Богъ не знае туй зърно, та трѣбва да го опитва сега, да се учи? Въ това нѣма никаква философия. Че каква философия има въ това, човѣкъ да съгради една къща и после да я събори? Ще кажете: отъ Господа е това. Не, отъ човѣка е това. Нѣкой убилъ нѣкого и после казватъ: тѣй направилъ Господъ, тѣй е наредилъ Той. Ние сме направили това, а после казваме, че Господъ го направилъ, оправдаваме се. Въ Писанието се казва: че Господъ не се изкушава. Каква нужда има Господъ отъ това, да убие този или онзи? Каква нужда има Господъ да прави затвори? Господъ, Който има всичко въ себе си, каква нужда има отъ тѣзи детински промѣни? Следователно, като мислимъ така, ние опорочваме Божието име, ние опорочваме Божията Любовь. Казва се въ Писанието, че Миротворцитѣ ще се нарекатъ Синове Божии. Да бждешъ Синъ Божий, това

е най-възвишеното положение, което нѣкой може да има по отношение на Бога. Разбира се, като кажемъ, че можемъ да бждемъ Синове Божии, веднага ще се явятъ протворечия, съмнения: можемъ ли да бждемъ Синове Божии, или не? Азъ не обичамъ да спора, дали можемъ да бждемъ Синове Божии. Който разсждава, и който размишлява, може да разреши всички задачи; който не разсждава, който не размишлява, никакви задачи не може да разреши. Нѣкои ми казватъ: ама азъ не мога да видя това нѣщо. Е, да видишъ, или да не видишъ, това е нѣщо относително. Ако азъ, следъ като седя тукъ въ София, не мога да видя една игла на Витоша, това не е единъ неджгъ на моитѣ очи. Обаче, азъ мога да стана отъ тукъ, да отида на Витоша и да намеря тази игла. Тамъ ще я видя. Нѣкой казва: ти си ученъ човѣкъ, вижъ иглата отъ София. Азъ ще ви възразя: ако ти си действително ученъ човѣкъ ще отидешъ самъ на мѣстото и ще видишъ иглата отблизо. Само глупавитѣ хора разглеждатъ нѣщата отдалечъ. Хубаво, щомъ розсждавате така, щомъ вашата философия е такава, бждете последователни. Турете тогава хлѣба отдалечъ, поглеждайте го отъ тамъ и се нааяждайте! Защо влизате въ противоречия? Ако това е едно правило въ живота, нека го приложимъ въ всички отношения, нека бждемъ последователни въ своята мисль! Погледни хлѣба отъ половина километръ разстояние и се

наяжъ! Да, когато дойде въпросъ за хлѣба, ти го вземашъ въ ржцетѣ си и се вторачвашъ въ него, а щомъ се отнася за друго нѣщо, щомъ се отнася за иглата на Витоша, казвашъ: и отъ тукъ може да се види. Азъ разсжждавамъ по следния начинъ: когато имашъ да взимашъ пари отъ нѣкого, ти се вторачвашъ, приближавашъ се къмъ него и казвашъ: паритѣ дай по-скоро! Когато пѣкъ имашъ да давашъ нѣкому, отдалечавашъ се отъ него. „Интересець бабамъ“, казватъ турцитѣ. Но този интересъ е двойкъ: интересъ когато имашъ да давашъ, и интересъ, когато имашъ да взимашъ. Когато имашъ да давашъ, ти туряшъ нѣщата отдалечъ, а когато имашъ да взимашъ, туряшъ нѣщата наблизо. Въ първия случай казвашъ: колкото по-далечъ, толкова по-добре. Вие ме запитвате: защо този господинъ стои толкова далечъ отъ онзи? Защото има да дава. Ами защо еди-кой си е много близъкъ съ онзи тамъ? Защото има да взима. Казва се: еди-кой си се оженилъ за еди-коя си. Защо? Защото има да взима, та я взелъ въ кжщата си. Ами защо еди кой-си изпждилъ жена си, отдалечилъ се отъ нея? Защото има да ѝ дава. Това сж философски рѣзсжждения, тѣ не сж сжществени, тѣ сж само известни положения.

И тѣй, Писанието казва: „Блажени миротворцитѣ!“.

Миротворството е едно качество, което се придобива, но не въ единъ животъ. То е

едно качество, за придобиването на което се изисква цѣлата вѣчностъ. Сега азъ нѣма да се занимавамъ съ математика, да ви доказвамъ, че за да се развие у васъ миротворството, се изисква едно число отъ години съ множество нули. Но да оставимъ това число, вие нѣма да го разберете. Едно ще знаете, че за да се развие миротворството, изисква се цѣлата вѣчностъ. Подъ думата вѣчностъ, азъ разбирамъ, че всички онѣзи добродетели, които се проявяватъ въ Божественото естество, трѣбва да дойдатъ и да подкрѣпятъ мира. Мирътъ, миротворството е най-хубавото качество, което човѣкъ трѣбва да има въ себе си. Съ това се отличава ангелския свѣтъ. **Свѣтътъ на мира е ангелскиятъ свѣтъ.** Тамъ, дето има миръ, само тамъ ще може да има музика, поезия, изкуство, животъ въ своята пълнота. Дето нѣма миръ, не може да има никаква култура. Разбирайте „култура“ въ пълния смисълъ на думата.

Писанието казва: „Блажени миротворци-тъ, защото Синове Божии ще се нарекатъ“.

Нѣкои казватъ да примиримъ хората! Не да ги примиримъ, но да ги научимъ на онзи великъ законъ да бждатъ миротворци. Да примиришъ хората това не е изкуство. И сега, ще проповѣдватъ на хората, че трѣбва да бждатъ миролюбиви. Християнитѣ трѣбва да бждатъ не „миролюбиви“ хора, а „миротворци“ трѣбва да бждатъ, въ себе си трѣбва да но-

сятъ това качество. Може да се познаятъ, че тѣ носятъ това качество, ако сж Синове Божии. Само Синове тѣ Божии могатъ да бждатъ миротворци. Нѣкой казва: азъ примирихъ еди-кои си хора. Че кой не може да примирява? Кой не може да примирява съ тоягата? Но това примирие ли е? Кой не може да омиротворява една страна? Но това миротворство ли е? Не е.

„Блажени миротворцитѣ. защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“. Кога? Когато човекъ прояви туй качество въ себе си. Вие ще провѣрите това. Щомъ дойде миротворството въ васъ, вие ще турите редъ и порядъкъ на всѣка една ваша мисълъ, на всѣко едно ваше желание. на всѣко едно ваше действие. Туй миротворство ще ви свърже съ Бога, съ небесния свѣтъ, съ светиитѣ. Миротворството ще ви свърже още съ свѣта на ангелитѣ, съ всички слънчеви системи, понеже сте Синове Божии. Следъ като ви свържатъ съ Бога. вие ще бждитѣ въ сила да проявитѣ вашето миротворство и отвънъ.

„Блажени миротворцитѣ“, казва Христосъ. Онѣзи, които любятъ Христа, вѣрватъ ли въ тия думи? Мене по нѣкой пжтъ ме очудватъ хората, когато говорятъ за Любовта, а не вѣрватъ въ Любовьаа. Съвременната любовъ е такава, че когато нѣкой възлюби нѣкого, не му вѣрва вече. Нѣкои казва за нѣкого: азъ го много обичамъ. Да, защото той ти дължи. Това не е миротворство. Ти имашъ да взи-

машъ отъ него и постоянно го подозирашъ, че той не можель да си изплати дълга. Ти обичашъ нѣщо въ нѣкого, но какво? — Обичашъ онова, което си вложилъ въ него, искашъ да си го вземешъ и следъ като си го вземешъ, казвашъ: за този човѣкъ вече петъ пари не давамъ. Въ първо време, за да го залъжешъ малко, казвашъ му: азъ имамъ за тебе добро понятие, ти си добъръ човѣкъ. Да, но това е залъгалка. Обичамъ те, но я ми дай паритѣ! Като си вземешъ паритѣ, казвашъ: страшенъ вагабонтъ си, азъ вече петъ пари ти не давамъ. Това е сегашната култура. Преди 2,000 години хората сж били такива и сега сж такива. Всичко това ние вършимъ всѣки день и не се срамимъ отъ себе си. Ний сме станали толкова дебелооки че не ни е срамъ. Следъ като кажемъ такава нѣкоя дебелашка, груба дума, после казваме: ама че я казахъ! Хубава излѣзе! И сега, религиознитѣ хора, като отворятъ нѣкои листове отъ Евангелието, четатъ, прелистватъ и казватъ: тъй е казалъ Христосъ, тъй е казалъ апостолъ Павелъ, тъй е казалъ евангелистъ Матей, евангелистъ Иоанъ, пророкъ Исаия и др. Разбра ли ти сега? Казвамъ: ами ти разбрали? Нито ти, нито азъ сме разбрали още. Щомъ е така, зашо ще убѣждаваме единъ човѣкъ да вѣрва въ Бога? Нѣкой казва, че трѣбва да имаме вѣра. Бихъ ви запиталъ: въ какво трѣбва да имате вѣра? Понеже вѣрата е единъ законъ на ума, каз-

вамъ: слушай, приятелю, ние сме двама души на земята, за да се разберемъ, ти трѣбва да вѣрвашъ, т. е. трѣбва да събудишъ своята разумность. и интеллигентность, и азъ трѣбва да вѣрвамъ, т. е. да събудя своята разумность и интеллигентность, та следъ като събудимъ разумността и интеллигентността, която Богъ е вложилъ въ насъ, ние ще можемъ да живѣемъ като разумни сжщества. Следователно, ние ще видимъ, че сме две разумни сжщества, които трѣбва да се споразумѣятъ. Вие казвате: ние може да си вѣрваме единъ на другъ. Какъ? Хората пренасятъ вѣрата въ областта на чувствата и любовта, а ние пренасяме вѣрата въ другъ единъ свѣтъ, ние я взимаме въ другъ единъ смисълъ. Вѣрата не е любовъ. Вѣрата е законъ на ума, на знанието. И апостолъ Павелъ искалъ да докаже, че пжтьтъ на Мждростъта е пжть на спасение. Чрезъ Мждростъта хората се спасяватъ, чрезъ Любовта хората добиватъ животъ. а чрезъ Истината се освобождаватъ. Отъ какво се освобождаватъ хората. Когато една майка се освободи отъ своето дете, какво показва това? Ако единъ човѣкъ може да роди мира въ себе си, като едно свое дете, той се е освободилъ, той е разбралъ дълбокия смисълъ на мира. Какво нѣшо е мирътъ? Мирътъ се явява въ всѣта всѣкога следъ единъ катаклизъмъ, следъ едно голѣмо разбъркване. Та, като дойдатъ неразумнитѣ сжщества да разбъркатъ всичко въ свѣта, после разумнитѣ се заематъ

та поставятъ всичко въ съчитание, казваме, че въ тази държава има миръ, има редъ и порядъкъ. Редътъ и порядъкътъ сж само изводи на мира. И защо много отъ съвременнитѣ хора полудѣватъ? Защото нѣматъ миръ. Ами че азъ следа тоаа! Нѣкой религиозни казватъ, че еди-кой си, че еди-коя си полудѣли. Че какъ нѣма да полудеятъ? Тѣ нѣматъ миръ въ себе си, тѣ нѣматъ любовъ въ душата си. *Аз не съмъ срещналъ до сега човѣкъ въ свѣта, който да има миръ, вѣра, надежда и любовъ въ душата си и да е полудѣлъ!* А хиляди хора съмъ срѣщалъ, които полудѣватъ, *защото нѣматъ миръ, вѣра, надежда и любовъ въ душата си.* Какво нѣщо е полудѣването? — Разбърква се ума имъ, и тѣ ставатъ избухливи вещества. Каква е разликата между силата на една бомба и силата или енергията, която иде отъ слънцето? Разликата е тази, че бомбата изведнѣжъ избухва и разрушава всичко на около си, а онези енергии, които идватъ последователно отъ слънцето, постепенно падатъ върху човѣка, като го подигатъ и възрастватъ неговитѣ сѣменца. Следователно, човѣкъ въ даденъ случай може да заеме положението на една бомба, да експлодира и да мисли, че има характеръ. Въ какво седи човешкия характеръ? — **Цовѣшкия характеръ седи въ разумно написанитѣ нѣша въ неговата душа.** Когато човѣкъ пази нѣщата, които Богъ е написалъ въ неговата душа, това по-

казва, че той има характеръ. Божествениятъ Духъ и сега още пише въ човѣшката душа. Всички разумни нѣща въ човѣшката душа, които не търпятъ никакво корегирание, никакво поправяне, сж написани отъ Божествения Духъ. Той не само че ги е написалъ, но ги е дълбоко врѣзалъ въ душата на човѣка. Това се нарича характеръ!

И тъй, мирътъ, миролюбието, което човѣкъ трѣбва да има въ себе си, е едно отъ благороднитѣ качества. чрезъ което човѣкъ може да запази своето равновѣсие. Щомъ човѣкъ е миротворецъ, той ще стане Синъ Божий. Щомъ човѣкъ има това качество въ себе си, всички сили ще се балансиратъ въ него, той е човѣкъ, който може всичко да направи. Или казвамъ другояче: той е човѣкъ, който всичко е направилъ. Често ние казваме: а, азъ мога така да направя, че да оправя България! Смѣшно е това нѣщо — да оправишъ България, да оправишъ Англия, да оправишъ Америка. Азъ казвамъ: ти оправи ли себе си? Азъ съмъ, казва нѣкой, благороденъ човѣкъ; Казвамъ му: ела да живѣемъ единъ месецъ заедно, че ще видишъ, колко сме благородни и двамата. Единъ месецъ ти ще плащашъ и за мене, и за себе си; ти ще готвишъ, а азъ ще ямъ. Презъ това време азъ ще гледамъ на лицето ти, дали то ще се измѣни, или не. Вториятъ месецъ ти ще ме изпиташъ: азъ ще плащамъ, азъ ще готвя, а ти ще ядешъ, и ще гледашъ

на моето лице. Ако твоето и моето лице се измѣнятъ, ние несме миротворци. Но ако твоето и моето лице не се измѣнятъ, ние сме миротворци. Нѣкой казва: азъ направихъ едно добро дѣло. Не, благодари, че въ това дѣло твоятъ умъ и твоето сърце взеха участие. Благодарни, че има възможность да се проявишъ. Азъ нѣма да мисля да нахраня цѣлия свѣтъ, но ще помисля само да ми се отдаде случай да направя едно добро дѣло, защото онзи, който е създавалъ свѣта е промислилъ за него. Да се заемамъ азъ да промислямъ за цѣлия свѣтъ, това е свѣтотатство! Богъ, който е създавалъ свѣта, всичко е предвидѣлъ, Той всичко е промислилъ, и за най-малкитѣ животинки, които живѣятъ въ дълбочинитѣ на океанитѣ, и за най-висшитѣ сжщества. На всички е далъ условия за животъ. Нѣкои казватъ: защо сжществува смъртъта, защо ставатъ всички тия промѣни въ свѣта? Това сж Божи работи. За всички тия работи ти нищо не разбирашъ и казвашъ: защо сжществува смъртъта? Вие сте чудни! Богъ друго-яче гледа на смъртъта; Богъ друго-яче гледа на всички работи. Ако азъ взема едно парче ледъ и го стопя на огъня, та го превърна на вода, вие какво ще кажете? Ще кажете: умрѣ ледътъ! Не, това не е философия. Ледътъ се е превърналъ на вода. Питамъ едного: тази вода отъ ледъ ли е станала, или ледътъ е станалъ отъ вода? Той ще каже, че водата е станала отъ ледъ.

Не, водата отъ ледъ никога не става, но ледътъ става отъ вода. Нѣкой казва, отъ умразата ще се роди любовь. Това е крива философия. Отъ умразата любовь не се ражда. Отъ любовь умраза става. Кога?—Когато любовта е малка. Тогава казвамъ: малката любовь създава леда, а голѣмата любовь създава водата. Малката любовь произвежда леда, и като го пипнешъ, студенъ е, а голѣмата любовь произвежда водата. Следъ туй пѣкъ още по-голѣмата любовь създава паритѣ; още по-голѣмата любовь създава пламъкъ и огънь; още по-голѣмата любовь създава свѣтлината, а още по-голѣмата любовь какво създава? — Създава мира? Въ древността, при единъ отъ знаменититѣ адепти, Ешавора, се явява единъ ангелъ и му донася две написани книги, като му казва: Въ тия две книги се съдържа знанието на цѣлото човѣчество. Едната книга ще запазишъ за себе си, никой да не я пипа, освенъ ти, а другата книга ще оставишъ отвѣнъ, да се учатъ отъ нея твоитѣ ученици. И върналъ се тогава ангелътъ въ свѣта на свѣтлиѣ духове. Започналъ тогава Ешавора своята работа. Поканилъ той всички ония, на които съзнанието било подигнато, да дойдатъ да се учатъ отъ новата книга. Започнали да идатъ ученици единъ следъ другъ да се учатъ. Всѣки който свършвалъ, трѣбвало да прелисти книгата. да прочете най-важното мѣсто. и следъ туй да затвори книгата. Обаче, всѣки единъ ученикъ,

като намиралъ най-важното мѣсто, толкова се влюбвалъ въ него, че отрѣзвалъ листа, който билъ тъничъкъ и го скривалъ въ себе си. Излизали си ученицитѣ отъ тамъ пакъ единъ по единъ. Това последно прелистване на книгата се считало единъ видъ като дипломъ за завършване на училището. Тѣй като се изреждали ученицитѣ единъ следъ другъ, година следъ година, книгата се доста смалила. Ученицитѣ, които идвали отпосле, казвали на Ешавора: „Тази книга не е пълна, отъ небесния свѣтъ не сж се доизказали, забравили сж да напишатъ нѣкои нѣща“. Е, казалъ имъ той, недописаното пъкъ вие ще го напишете. Всички тия ученици продължавали все тѣй да четатъ отъ тази книга и да си откъсватъ по единъ листъ отъ най-хубавото мѣсто, което имъ харесва, докато най-после Ешавора забранилъ да се отваря тази книга. И сега, отъ тази книга, за свѣта сж останали само два листа: Стария и Новия завѣтъ. И днесъ всѣки единъ отъ васъ носи по единъ листъ отъ тази книга. Отъ всичкото това знание, което се разпръснало изъ свѣта, станала днешната голѣма галиматия. Тия листа не били номерирани, та не знаятъ хората, кой какво носи, забравили. Сега и въ науката, и въ религията, всѣки пише по цѣли томове върху този листъ, който е взелъ отъ тази книга. Всѣки написва по нѣщо, но откъде сж тия листове? И онѣзи, които сж взели листа на миротворцитѣ, и тѣ пашатъ по

нѣщо. Но следъ като се биятъ, биятъ хората, най-после казватъ: елате да се примиримъ сега! Уилсонъ даде на свѣта 14 точки за мира — миротворецъ бѣше той! Но, това е външниятъ свѣтъ. Да се върнемъ ние къмъ себе си:

„Блаженни миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“.

Сега, нѣкой може да каже, така: не съмъ ли азъ Християнинъ? Казвамъ: да, християнинъ си. Не съмъ ли азъ, който вѣрвамъ въ Христа? Казвамъ: да, вѣрвашъ въ Христа? Не съмъ ли азъ, който обичамъ Бога? Казвамъ: да, вѣрвамъ, че обичашъ Бога. Ами не съмъ ли азъ, който служа на отечеството. Да, ти си, който служишъ на отечеството. Не съмъ ли азъ, който обичамъ човѣчеството? Да, ти си, който обичашъ човѣчеството. Азъ питамъ: че коя кокошка не обича своитѣ пиленца, коя кокошка не обича своитѣ яйца? Слѣдъ като снѣсе едно яйце, кудкудяка. Това, че азъ вѣрвамъ въ Христа, това показва само единъ моментъ на вѣрване. Че азъ любя, това показва само единъ моментъ на любовъ. Туй дето ние изказваме, че азъ любя нѣкого, какво означава? Сега ли го залюби? — Сега, когато го видѣхъ. Казвамъ: ако е така, съжалявамъ. Ако любовта сега се заражда въ вашитѣ сърдца, това не е любовъ. Ако вѣрата сега се заражда въ васъ, това не е вѣра. Азъ мога да нарека тия неща любовъ, вѣра, но не е така. Ако доброто сега се заражда въ ва-

шата душа, това не е добро. Ако вие запалитѣ една свѣщъ и кажете, че вие създадохте тая свѣщъ, това не е вѣрно. Тази свѣтлина сега ли се е образувала? — Сега. Не, приятелю, тази свѣтлина си е *сществувала*, тя е била, а сега само се проявява: пъкъ тя още не е проявена въ свѣта въ своята пълнота. Въ древността, при единъ вѣрующъ, който живѣлъ 20 години въ една пещеря въ пустинята, идва единъ господинъ и вижда, че този постникъ чете Библията на една малка свѣщъ. Тогава той му казва: ако ти четешъ Библията на тази малка свѣщъ, нищо не ще можешъ да разберешъ отъ нея. Постникътъ му отваря една врата и отъ нея излиза такава блѣстяща свѣтлина, че този господинъ ослѣпѣлъ, не могълъ да издържи на тази свѣтлина. И слѣдъ това той му казва: азъ чета библията при такава свѣтлина, отъ която хората, като не разбиратъ законитѣ, ослѣпяватъ. Свѣщъ, която носи свѣтлина и знание за васъ, която носи свобода за васъ, не произвежда никакви противорѣчия. Тази свѣтлина ни свързва съ Бога — онзи великъ изворъ на Любовта.

Може ли нѣкой отъ васъ да ми обясни, кои сж били подбудителнитѣ причини на Божественото естество въ Бога, да създаде всички тия свѣтове? Било ли е необходимо Богъ да създаде всички тия свѣтове, или въ Него е имало нѣкаква милость? Било ли е време, когато тази вселена да не е сществувала?

Не, тя всѣкога е сѣществувала. Нѣкои казватъ, че сегашната вселена щѣла да изчезне. Не, това сѣ наши предложения. Свѣтътъ всѣкога е билъ, и всѣкога ще бѣде, защото той е едно проявление на Бога, а въ Бога нѣщата сѣ всѣкога послѣдователни. Има промѣни, но нѣщата сѣ всѣкога постоянни. Следователно, нашето сегашно слънце, споредъ както казва Мойсей до четвъртия день при създаването на свѣта го нѣмало. И рече: Богъ. „Да бѣде виделина“ — и стана виделина. А до тогава, споредъ както казва Мойсей, нѣмало слънце. Въ четвърти день, казва се въ Писанието, Богъ направилъ слънцето и мѣсечината. Какво означава това слънце? То значи, че въ четвъртия день на козмическия човѣкъ се проявилъ чввѣшкиятъ разумъ — най-възвишеното нѣщо въ човѣка. Тогава се създаде умътъ въ този козмически човѣкъ, и той съзнаде, че може да мисли и да работи, както Богъ работи въ свѣта. Това подразбиралъ Мойсей, като казалъ, че въ четвъртия день Богъ създаде слънцето. Мойсей не говори за това обикновено слънце, защото за насъ въ природата день и нощ нѣма, т. е. днесъ и утрѣ нѣма. Като казваме „днесъ и утрѣ“, то е за онази неразумна природа. Какво отношение има между изгрѣването и залѣзването на слънцето? За разумния човѣкъ тия процеси иматъ съвсѣмъ друго значение. Азъ мога да правя разлика между изгрѣването и залѣзването на слънцето. Въ ка-

кво се проявява тази разлика? Когато изгрѣва слънцето на изтокъ, насъ ни радва това нѣщо, но когато залѣзва на западъ, за насъ настава една скръбъ. Ами защо да скърбимъ? Когато у насъ слънцето залѣзва, за другитѣ пъкъ изгрѣва, а когато за тѣхъ залѣзва, за насъ изгрѣва. И тъй, има ли изгрѣване и залѣзване на слънцето? — Въ свѣта има само единъ изгрѣвъ. Изгрѣването на слънцето за насъ ние наричаме изгрѣвъ, и изгрѣването на слънцето за другитѣ наричаме залѣвъ. Слѣдователно, когато любовта се прояви за другитѣ хора, ние казваме: нашата любовъ залѣзе вече. Не е така. Ако ти можешъ да пжтувашъ съ бързината на свѣтлината, ако можешъ да вървишъ съ бързината на това слънце, щѣ има единъ веченъ день, но понеже ние сме материялисти, затова има день и нощъ за насъ. Нѣкои казватъ: страшно нѣщо е тъмнината. Питамъ: защо има тъмнина? Азъ друго-яче гледамъ на тъмнината. Прѣдставете си, че вие сте работници, и като такъвъ, за васъ, работницитѣ, нѣматъ никакъвъ законъ, който да опрѣдѣли по колко часа на день да рабитите. Ако нѣма залѣзване на слънцето, какво ще направишъ тогава? — Ще работишъ, докато грѣе слънцето. А тъй, като работникъ, седите при господаря си и му работитѣ, докато грѣе слънцето, господарьтъ ви не ви пуца да си отидете дома. Щомъ, обаче, залѣзе слънцето, ви пуца да си вървите дома и казва: хай-

де върви си сега? Лошо нѣщо ли е тъмнината? Казвамъ: свѣтлината ти дава възможност да работишъ, а тъмнината ти дава възможност да почивашъ. Кое условие е по-добро? Защо господарьтъ ти не иска да работишъ на тъмно? Тъмнината е дошла, за да те освободи, да ти даде възможност да си починешъ. Понеже твоятъ господарь е неразуменъ, Господь е създалъ отвѣнъ тъмнината, за да те освободи, да си починешъ малко. Господарьтъ ти казва: хайде сега си върви, та утрѣ, като изгрѣе слънцето, ще дойдешъ пакъ да работишъ. Е, ако по нѣкой пжтъ въ душата ти дойде една малка тъмнина, това лошо нѣщо ли е? Ти имашъ свѣтлина, радостно ти е на душата, свѣтло ти е на ума, но мразишъ нѣкого и постоянно го носишъ въ ума си. И тъй както ти е свѣстло, кажешъ си: азъ ще му дамъ нему! — Кроишъ си разни планове. Е, тази свѣлина въ дадения случай не ти ли прѣчи? Но, дойдатъ следъ това голѣми страдания, скърби и ти забравишъ този човѣкъ. Потамъ: какво нѣщо сж скърбитѣ, страданията? — Тѣ сж тъмнина, която е дошла специално за тебе. Е, тази тъмнина не е ли едно добро въ този случай? — Добро е, тя те е оправила въ пжтя ти, върнала те е отъ лошитѣ ти намѣрения. Кое състояние е по-хубво сега за тебе? Второто. И тъй, това, което е тъмнина за насъ, за другитѣ е свѣтлина. Онази свѣтлина, която не може да реагира върку

нашитѣ очи, тя се прѣдставлява за насъ като тъмнина, а онази свѣтлина, която реагира върху нашитѣ очи, се представлява като свѣтлина. Следователно, нашата свѣтлина за другитѣ сжщества е тъмнина, а нашата тъмнина, която настава вечерно време е свѣтлина за по-напрѣдналитѣ сжщества. Тѣй щото, въ свѣта всичко е свѣтлина. Казва Писанието: „Свѣтлината свѣти въ тъмнината, и тъмнината я не обзе.“ Вия тогава казвате, виждате ли, тъмнината не обзе свѣтлината! Не, евангелистъ Ионанъ, като е писалъ това нѣщо, като окултенъ ученикъ, друго нѣщо е подразбиралъ. Сега, азъ нѣма да се спирамъ да обяснявамъ всичко това, понеже ако се спра да обяснявамъ, вие ще се намѣрите въ положението на онзи бѣденъ човѣкъ, предъ когото се отваря една стая съ най-хубави скжпоцѣнни камъни. Този бѣденъ човѣкъ, като види всички тия скжпоцѣнни камъни, въ главата му ще дойдатъ всичкитѣ изкушения, и той ще почне да мисли откъдѣ да влѣзе.

Цѣлиятъ съвремененъ свѣтъ днесъ се намира подъ хиляди заблуждения и християнскитѣ свѣтъ сжщо се намира подъ такива заблуждения. Нѣкой казва запримѣръ: ами Господъ не може ли да оправи тази работа?—Може, какъ не! Е, тогава азъ нѣма повече да ора, да сѣя, да копая. И започва молитвата си. Господи, прати ми нѣкой човѣкъ, който да оре, да сѣе, да копае заради мене! Моли се, моли се дълго

време. Най-после азъ го чуя, намѣря нѣкой човѣкъ, който да му оре, да му копае и да му пратя. И тогава той си казва: ето, Господъ ме послуша. Това нѣщо лесно мога да направя азъ. Защо? — Защото хора за работа все ще се намѣрятъ. Казвамъ на едного: слушай, колко искашъ да ти се плати, за да работишъ за онзи? — 100 лева. Хубаво, иди да работишъ! Азъ му изпращамъ тозъ човѣкъ, за да не безпокои Господа. На втория день стане, пакъ безпокои Господа. Пакъ пратя нѣкого. На третия день пакъ се моли. Този пжтъ вече не изпращамъ никого. Той си казва: а, днесъ молитвата ми не се чу! Не, у насъ такива моления не ставатъ, такива молитви не се приематъ! Зле се молимъ ние, съвременнитѣ хора. *Работата е едно благословение за насъ!* Да орешъ, да копаешъ, да сѣнешъ, да жънешъ, да работишъ, това е една привилегия! Ако ти мислишъ, че Господъ трѣбва да те освободи отъ ралото, отъ мотиката, зле разбирашъ законитѣ. Та ти още не си работилъ! По малко ще работишъ! Тѣй е казано. Ти като влѣзешъ въ училището, изведнѣжъ нѣма да свършишъ всичката си работа! По малко, по малко. Днесъ малко, утре малко и т. н. Ама, казва нѣкой, азъ искамъ изведнѣжъ да стана чистъ и святъ човѣкъ! — Не може изведнѣжъ. Днесъ ще бждешъ една воцена свѣщъ, утре ще бждешъ две воцени свѣщи, на третия день ще бждешъ три воцени свѣщи и следъ време ще имашъ свѣтлината

на 100 милиона свѣщи. Като отидешъ на онзи свѣтъ, тази свѣтлина ще бжде пакъ като свѣтлината на една свѣщь и ще започнешъ отново да изучавашъ Божия законъ.

„Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ.“ Миротворството е едно отъ качества на великитѣ души. Срещаль съмъ нѣкои християни, които казватъ: ние се родихме отъ Бога. Хубаво, родилъ се отъ Бога, а дошелъ да спори съ мене, да ми казва: ти не си на правата страна. Е, казвамъ му, тогава ти не си на правата страна. Ти мене нѣма да ми казвашъ дали съмъ на правата, или на кривата страна. Дали съмъ роденъ отъ Бога, или не, дали съмъ на правата страна, или не, това азъ зная. Нима волтъ не знае, че е волъ? Той знае това. Азъ на вола нѣма какво да доказвамъ логически, нито математически, че се различава отъ мене. Ще му кажа: ела тукъ при мене, тукъ има огледало. Хайде да застанемъ предъ огледалото! По какво се различаваме сега? Той ще погледне, ще му кажа: на моята глава рога нѣма, на твоята има. После, азъ имамъ две ръце и на тѣхъ по петъ пръста, а ти имашъ четири крака и на тѣхъ по едно раздвоено копито. Най-последно ще си съблека дрехитѣ. По какво се различаваме? Азъ нѣмамъ козина, а ти имашъ козина по цѣлото си тѣло. Е, каква е философията сега. Волтъ пита: кой ми тури рогата? — Ти. Кой ми тури копитата? — Пакъ ти — нищо

повече. Ами на тебе кой ти сне рогата?—Азъ. Кой ти сне копитата? — Азъ. Какъ? — Ако ми станешъ ученикъ, ще кажа—нищо повече. Сега, това е една алегория въ нашия животъ. Нѣкой питатъ: какъ ще познаете, кой вѣрва въ Христа, и кой не вѣрва? Какъ ще познаете, кой е роденъ отъ Бога, и кой не е роденъ отъ Бога? Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави, казва Писанието. Родениятъ отъ Бога има въ душата си такава велика Любовь, такъвъ великъ изворъ на любовта, че никакви противоречия за него не сществуваатъ. Родениятъ отъ Бога има една такава пръчица, че съ нея всичко може да направи. На него всички хора му сж братя — не по тѣла, а по души. Когато ти си роденъ отъ Бога, ти ще разговаряшъ съ душитѣ на всички хора. Преди нѣколко време дойде една сестра и ми казва: искамъ да дойда да спя въ твоята кжща. Не, ти не ще можешъ да спишъ тукъ. На тебе ти е опредѣлено где да спишъ. Този градъ е голѣмъ, иди при тия хора, при които ти е опредѣлено да имъ поговоришъ и ще те прибератъ. Ами какъ да ги намѣря? Ще ги намѣришъ тъй, както и другъ пжтъ си ги намирала. Споредъ вашата философия вие ще кажете: жестоко е това нѣщо! Хубаво, ами защо онзи ангелъ дойде при Корнелий и му каза да отиде въ Кесария и да попита за Петра? На Петра бѣ опредѣлено да поговори, да проповядва на Корнелия. Ангелътъ не се спря да разправя на Корнелия тази ве-

лика Истина, но го прати при Петра. Ангелътъ си има по-важна работа. Ангелътъ не се занимава съ забавачница. Това, което казва ангелътъ на Корнелия, се подразбираше така: повикай Петра да ти разкаже това, което хората трѣбва да знаятъ за забавачницата. Той се занимава съ забавачница. И сега, всичкитѣ църкви на свѣта азъ наричамъ забавачници. Всички хора, които се раждатъ, азъ ги наричамъ хора на забавачницата. Е, кое пиле, като се роди, не се радва? Кое теле, като се роди, не се радва? Пилето казва: азъ се родихъ. Телето казва: азъ се родихъ. Човѣкътъ казва: азъ се родихъ. Хубаво, и тримата се родиха, но еднакви ли сж и тримата по своето раждане? Пилето казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като пиле. Телето казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като теле. Човѣкътъ казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като човѣкъ. Нѣкой ангелъ казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като ангелъ. Това е истинската философия, това е дълбокото, вжтрешното разбиране на нѣщата. И тогава, ти като се родишъ като ангелъ, ще имашъ онзи дълбокъ миръ въ себе си, ще бждешъ миротворецъ, ще бждешъ Синъ Божий, и гдето и да отидешъ, ще ти бжде безразлично. Ти ще бждешъ свързанъ съ Бога, ще имашъ свѣтлина, и дето и да влѣзешъ между хората, ще бждешъ образецъ. Смисълътъ на живота седи въ това, да нѣма противоречия. И тогава

азъ нѣма да се спирамъ да ви убеждавамъ да вѣрвате като мене. Нѣма защо да вѣрвате като мене. Вие може да си мислите свободно. Вие може да живѣете въ този свѣтъ, въ който и азъ живѣя: и азъ мога да живѣя въ този свѣтъ, въ който вие живѣете, но той да е единъ разуменъ свѣтъ, та като се срещнемъ, да се разберемъ. А не тъй, като ме срещне нѣкой, да се стѣписа, да се стресне, като да е срещналъ иѣкоя мечка. Нѣкой казва за другиго: ама той е по-ученъ отъ мене. Ами че какво отъ това? Азъ се радвамъ, че той е по-ученъ. Ама еди-кой си е по-уменъ, по-силенъ отъ мене. Че какво отъ това? Като е по-уменъ, като е по-силенъ, той ще ти послужи. Като казвашъ, че нѣкой е по-ученъ, по-уменъ или по-силенъ отъ тебе, значи едно користолюбие се крие въ тебе. Ти си единъ горделивецъ. Ама той ще ме засѣнчи! Ако работата се състои въ това, че еди-кой си щѣлъ да те засѣнчи, какво по-добро отъ това? Азъ ще кажа: приятелю, я ми кажи какъ изработи твоята доброта? Кажи ми методътъ си, по който си я изработилъ, та да мога и азъ да стана по-ученъ, по-уменъ и по-силенъ. Мене ме радва това? А вие казвате: е, азъ отъ него ли ще се уча? Ами отъ кого ще се учишъ?—Отъ своя духъ. Че и кокошката може да каже така: азъ ще се уча отъ своя духъ. Ако се учи отъ своя духъ, какво ще стане? — Кокошка ще стане. И телето може да каже: азъ ще се уча отъ

своя телешки духъ. Ако се учи отъ своя духъ, какво ще стане?—Теле ще стане. И човѣкътъ може да каже така: азъ ще се уча отъ своя духъ. Ако каже така, какво ще стане отъ него? — Човѣкъ ще стане. Но, ако нѣкой каже: азъ ще разсждавамъ като нѣкой ангелъ, ще се уча отъ него—какво ще стане отъ него? — Ангелъ ще стане.

И тъй, Духътъ Божий има степени на проявление. Та, като дойдете до това положение, вие трѣбва да бждете толкова чистосърдечни, толкова безпощадни къмъ себе си, толкова искрени въ душата си, толкова истинолюбиви, че въпросътъ за намирането на Истината да бжде тъй поставена у васъ, както Богъ го е вложилъ въ душитѣ Ви. По отношение на Бога вие ще се поставите съ всичкото си смирение. Ще кажете въ себе си: азъ искамъ да бжда миротворецъ, искамъ да бжда Синъ Божий. Това е най-хубавото качество. Ще каже нѣкой: ама ти не си такъвъ. Нищо, азъ търся методъ. Туй нѣщо азъ съмъ го ималъ нѣкога, и сега искамъ да го намѣря. Всички ще бждемъ Синове Божи. Но кога? — Когато бждемъ миротворци. Когато проявимъ миротворството въ себе си, това ще бжде печатъ, че сме Синове Божии. Нѣкои искатъ първо да бждатъ Синове Божий, а послѣ да проявятъ миротворството. Не, това не е възможно.

Сега, да се повърна къмъ мисълта си. Тия въпроси, които развивамъ, не трѣбва да ви

смущаватъ. Това сж само методи, които изяснявамъ, но въ всѣка една бесѣда има една основна мисълъ, която трѣбва да остане въ ума ви. Вие идвате при мене и носите своята свѣщь, обаче нѣмате запалка, съ която да я запалите. Питате ме, мога ли да ви я запаля. Азъ мога да ви я запаля, но не обръщайте внимание на моитѣ особености. Азъ мога да бръкна въ джоба си, да извадя една кутийка, да я развия отъ книжката ѝ, но всички тия нѣща ще ги оставите на страна. Вие ще чакате тихо и спокойно. За васъ е важенъ онзи моментъ — да извадя една клечка кибритъ, да драсна и да запаля вашата свѣщь. А това, отъ гдѣ ще извадя този кибритъ, какъ ще го развивамъ, какво ще ви говоря, какви пояснения, какви допълнения ще ви давамъ, не е важно. Важното е изваждането на клечката кибритъ и запалването на вашата свѣщь, Като запаля свѣщъта ви, ще кажете: радвамъ се, че ми запали свѣщъта, та сега ще може да вървимъ заедно. Казва единъ стихъ отъ Писанието: „Ако трѣбва да запаля своята свѣщь, отъ Словото Божие трѣбва да я запаля, за да гори безъ да изгаря. А сега ние имаме едно извратено понятие, че всички нѣща, които живѣятъ горятъ. Да, горятъ, но изгарятъ, а свѣщь, запалена отъ Божествения огънь, гори и не изгасва. Туй вѣчно горение ние наричаме законъ на растене. Ами че ако вие погледнете на единъ човѣкъ, какво прѣдставлява той? — Той е една запалена свѣщь, която расте на Божествения

огънь, въ Божествения Духъ вжтрѣ. Изгасете този огънь, и всѣко растене, всѣко сжществуване ще изчезне. Ние растемъ при онъня. Сега нѣкой ще ми каже: а, ние трѣбва да се пазимъ отъ огъня! Не! Миротворецътъ не живѣе въ въздуха. Той живѣе въ този Божественъ огънь, въ най-усиленигѣ пламъци. Само такъвъ човѣкъ може да бжде миротворецъ. Ако вие искате, тъй както си дишате въздуха да бждете миротворци, лъжете се, това никога не може да бжде! Каква е тази ваша философия? Насъ сж ни заблудили, че огъньгѣ е опасенъ и затова го държимъ само въ печкитѣ си. И за слънцето казваме сжщото: нека седи то далечъ отъ насъ, защото ако дойте на земята, ще изгори всичко. На тия учени хора, които подържатъ тази теория, азъ казвамъ, че на слънцето, въ неговия огънь вжтрѣ, живѣятъ сжщества. А, живѣятъ сжщества! Да, както има риби, които живѣятъ въ водата, както има птици, които живѣятъ въ въздуха, така има и сжщества, които живѣятъ въ слънцето вжтрѣ, въ този огънь. Казвате: това науката не е доказала. Казвамъ: моята наука е доказала че въ слънцето живѣятъ сжщества. Казвате: това е отъ 1001 нощъ. Азъ казвамъ; това е книга на 1002 нощи. Азъ имамъ книга на 1003 нощи, на 1004, на 1005 нощи. Туй е книгата на огъня, Блаженъ е онзи, който може да живѣе въ огъня. Този свещенъ огънь е, който ще ни

очисти отъ всички грѣхове, който ще ни смъкне всички нечистотии, който ще изхвърли тази тъмнина отъ насъ и ще ни направи свѣтли, чисти като кристалъ. По какво се познава чистотата на единъ кристалъ? — Чистотата на единъ кристалъ се познава по това, че той може да прѣчупва свѣтлината, Ако свѣтлината влѣзе въ единъ кристалъ и се прѣчупи, тогава той придобива цѣна. Ако свѣтлината не се прѣчупва, той не струва нито петъ пари. Ако твоята душа влѣзе въ тази чистота, и свѣтлинаааа ти не се прѣчупва, колко струва твоята душа?

„Блажени миротворцитѣ, защото, тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“.

Що е миротворството? — Миротворството е единъ великъ Божественъ лжчъ, който излиза отъ дълбочинитѣ на човѣшката душа.

Миротворцитѣ ще се нарекатъ Синове Божии, ако издаватъ Божествена свѣтина, която излиза отъ този Бежественъ пламъкъ, който е създалъ свѣта.

МИРОТВОРЦИ.

Великия Миротворецъ е Богъ-Отецъ, отъ когото е всичко и Христосъ — чрезъ когото е всичко.

Ние, чловѣцитѣ-малкитѣ вселенни, какво можемъ да творимъ? „Всичко“ — е казалъ Христосъ.

Но кога?

Когато бждемъ съвършенни като Учителя си — Христосъ, следователно, като Богъ Отецъ.

Ние сега какво творимъ?

Повече отрицателни качества и все материалното уреждаме, но все охкаме, пъшкаме, недоволни сме, все неуредено.

Защо?

Защото нишката ни съ Бога е скжсана и ние нѣмаме контактъ съ Него. Благодарение, че тукъ-тамъ се намиратъ хорица, които сж въ пъленъ контактъ съ Бога, та покрай тѣхнитѣ молби и ние се крепимъ,

А какво трѣбва да вършимъ за да бждемъ миротворци? „Дирете първомъ Царството Божие и неговата правда и всичко ще ви се прибави“ е казалъ нашия Учитель-Христосъ. А за да подиримъ туй Царство Божие и неговата правда, въ които сж включени всички добродетели, ние трѣбва да имаме: свѣтъль умъ, чисто сърдце съ чисти желаня и силна воля, които сж качества само на една възвишена душа, която не само е съзнала и е изхвърлила своитѣ неджзи, но действително е и миротворка съ своитѣ добродетели.

Идеала на Бѣлото Братство въ България, упжтвано отъ своя Учитель, чрезъ природнитѣ методи, е не само то да постигне горнитѣ качества, но да се придобиятъ тѣ и отъ всѣки съзнателенъ бѣлгаринъ, защото както частния ни, така и политическия ни животъ зависятъ главно отъ нашата духовна основа — вѣра въ Христа и живѣене по неговитѣ упжтвания.

Просвѣтата, която се подкрепя и отъ невидимия свѣтъ,
за нашо усъвършенствуване, не е да правимъ топо-
ве, аероплани, въздушни газове, та да се изтрѣбва-
ме единъ други по-лесно, а чрезъ тази просвѣта да
осмислимъ нашия животъ, да използваме всички
блага, които природата ни дава, разумно и справед-
ливо, да узнаемъ защо сме дошли на земята, какво
да вършимъ и най-назадъ да прославимъ Този, Който
ни е пратилъ на земята.

Христосъ скоро ще се яви на земята и то въ такава слава, каквато челоуѣцитѣ не могатъ да си представятъ и ще иска смѣтка отъ тия управници, отъ тия учени хора, отъ тия майки и бащи християни въ свѣта, които изопачиха Христовото учение и използваха и използватъ хубавата наука въ отрицателна посока и направиха зсмята пѣкълъ за голѣмия процентъ отъ челоуѣцитѣ.

Последното е басня за невѣрующитѣ, предположение за вѣрующитѣ, а законъ за Бѣлото Братство въ България. Който има умъ да проумява!

С.

Подобни беседи за моралното и духовно усъвършенствуване на челоуѣка, сж държани до сега около 250.

Подирете ги въ „Всемирната книжарница“ на Хр. Павловъ, въ Пловдивъ и „Братския домъ“ Оборище 14, въ София.